

Havundersøgelsesskibet

Dana - 1965/66

Den 1. november 1965, rejste jeg til København med natbåden fra Ålborg. Jeg skulle mønstre ombord i havundersøgelsesskibet ***Dana***, for anden gang dette år. ***Dana*** var som havundersøgelsesskib, jo ikke nogen coaster. Men det var her ombord min tid som sømand startede for alvor.

Derfor hører beretningen også sammen med de efterfølgende beretninger.

På den første tur med ***Dana***, lige efter nytår, var vi i Nordsøen. Da det også var min første tur på søen, udover fiskekutterne, var der meget at lære. Men jeg syntes det var spændende og var opsat på at det skulle blive mit liv i fremtiden.

Dana var en ældre "dame", allerede i 1965. Bygget i 1937 på Frederikshavn Værft & Flydedok. Skibet var på 490 brt., men på trods af den lille tonnage, var der en forholdsvis stor besætning ombord. Besætningen var på 21 mand, og derudover var der plads til 7 biologer. Det var mange mennesker, på et lille skib. Skibet var bygget til at foretage biologisk havundersøgelse, og selvfølgelig indrettet derefter. Selv nu i 2009, hvor jeg skriver denne beretning, syntes jeg stadig efter et langt liv til søs, at ***Dana*** var et af de bedste skibe jeg opnåede at sejle med. Det er selvfølgelig ren nostalgi. Men for mig betød tiden ombord på ***Dana***, starten på et langt liv til søs, og alt hvad dette indebar. Den atmosfære, der herskede ombord på den gamle skude, har jeg aldrig siden stødt på. Og set med nutidens øjne, var skibet, og forholdene ombord, jo i virkeligheden et lev fra en svunden tid. Men for mig fik det stor betydning i mit forhold til søen.

Apteringen (beboelsen) var meget gammeldags indrettet. Vi to messedrenge, og kokken, var udover kaptajnen de eneste der boede over dækket. Kaptajnens beboelse var bag ved broen, på båddækket. En lille salon, og soverum. Helt ude agter boede vi to messedrenge på et meget lille kammer. Her var der to køjer, den ene over den anden, et lille bord og en fast bænke langs væggen. Der var ikke plads til vi begge kunne stå og klæde os på, på samme tid. Der var et skab til hver, og under køjerne, en skuffe til hver. I skottet var der en servante, som kunne slås ned. Man hentede så en pøs vand i det fælles badeværelse, som blev delt mellem os, kokken, hovmesteren og officererne. Når vandet var hældt i servanten, skulle pøsen anbringes nedenunder, da der ikke var noget afløb. Ved siden af vores kammer, havde kokken sit. Men han var dog alene om det.

Under vores kamre, var der storesrum til proviant, et stort fryse- og kølerum. Kabys og pantry for officeren, var det næste i dækshuset fremefter. Så kom officersmessen, og nedgang til officersbeboelsen. Midtskibs var der en stor salon til kaptajn og videnskabsfolkene, med tilhørende pantry. Resten af dækshuset var radiostation og laboratorium for biologerne.

Den agterste beboelse under dæk, var officerkamrene. Midtskibs boede videnskabsfolkene, og helt ude i stævnen under bakken, boede den menige besætning.

Herude, forrest i skibet, var kamrene dobbelte så man boede to mand sammen, og et enkelt, til motormændene, boede de tre mand sammen. Her var en fælles messe for dæks og motormandskabet. Bad/toilet var på dækket under bakken.

Selv under disse, vel nok noget spartanske forhold, var der en atmosfære og et helt specielt sammenhold mellem mennesker, jeg aldrig senere i livet mødte til søs.

Mange af besætningsmedlemmerne var folk, der havde været med skibet i en årrække. Dette satte selvfølgelig også sit præg på forholdene. For dem var det ikke kun en hyre, men en livsstil.

Jeg syntes det var meget spændende at følge med i hvad biologerne foretog sig, og tilbragte meget af min fritid sammen med dem. Der var laboratorier ombord hvor de lavede deres undersøgelser, og jeg fik tit lov at opholde mig der, bare jeg ikke var i vejen for dem.

Vi besøgte Aberdeen i Skotland, her blev der arrangeret en tur for besætningen med bus ind i landet. Bl.a. besøgte vi det engelske kongehus's sommerslot, og flere andre steder. Vi var også en tur i Lerwick på Shetlandsøerne, og i Stavanger i Norge.

Over sommeren havde **Dana** gennemgået et større værtophold. Dette var i forbindelse med et større togt til Sargassohavet. Hovedformålet med dette togt var, at undersøge ålens vandring fra de danske farvande, til gydepladserne i Sargassohavet. Og også ynglens vandring tilbage til de danske farvande.

Så efter værftsopholdet, blev den første tid brugt på et kort togt i Nordsøen. Her blev der prøvet en del nyt grej af, inden juleferien. Efter en kort ferie over jul og nytår mødte vi igen ombord. Skibet lå i Tuborg havn, hvorfra vi sejlede i begyndelsen af januar 1966.

Den første del af turen var der ingen biologer ombord. De kom først ombord på Azorerne, som var det første ophold på togtet. Azorerne er en portugisisk øgruppe på ni øer, der ligger i Atlanterhavet, ca. 1500 km. ud for Portugals kyst. Vi kom til Ponta Delgada, som er den største by på Azorerne. Den ligger også på den største ø, som hedder Sao Miguel.

Her blev vi et par dage, jeg tror biologerne skulle komme ombord her, men jeg husker ikke hvorfor det blev ændret. I stedet sejlede vi til en anden ø, Santa Maria, hvor biologerne kom ud til os i en fiskerbåd. Efter de var kommet ombord, fortsatte vi sejladsen mod Sargassohavet.

En dagligdag ombord på **Dana** kunne udforme sig på følgende måde.

Begge os drenge blev purret af dæksvagten kl. 0545. Efter morgentoiletet, skulle der rettes an til morgenkaffe. Herefter blev kokken purret, der skulle tørres støv af, og gøres rent i messe og salon. Der blev bakket op til morgenmad, som blev serveret kl. 0800. Efter morgenmaden, og opvask efter samme, skulle der gøres rent på kamrene. Her skulle der også hver dag tørres støv af, redes

køjer, og ellers holdes pinligt rent. Når vi var færdige med det, gik hovmesteren det hele igennem. Det hændte han havde noget der skulle rettes, men det var ikke ret tit.

Der skulle serveres middag kl. 1200. Men først skulle jeg dække bord i salonen. I starten viste hovmesteren mig tilrette, men jeg fandt hurtigt ud af det. Der blev altid serveret tre retter til middag, og det uanset hvordan vejret var.

Det var tit nogle af videnskabsfolkene der ikke skulle have noget mad, da de var søsyge. For mig var det ikke altid lige let at gå rundt med maden, når der var rigtig søgang. Men jeg har nu kun været ude for et alvorlig uheld i den tid jeg var messedreng.

En dag var der meget dårligt vejr, og da jeg skulle servere suppen for kaptajnen, tog skibet en ordentlig overhaling. Inden jeg kom ind i salonen, havde hovmesteren sagt til mig, at jeg skulle være meget forsigtig. Det syntes jeg også jeg var, men da jeg nåede frem til kaptajnens plads, var det som om dørken pludselig forsvandt under mig. Jeg kunne ikke gribe fat i noget, jeg holdt jo suppeterrinen med begge hænder. Jeg faldt lige så lang jeg var, og i faldet slap jeg terrinen, den landede nok så flot i skødet på kaptajnen. Han så mildest talt noget forbavset ud, og det var da også et syn for guder. Hans fine lyse uniform, var blevet mere eller mindre rød over det meste, af tomatsuppe. Jeg var stum af skræk for hvad der nu ville ske.

Men kaptajnen tog det nu meget roligt, han meddelte resten af selskabet, at middagen var udsat en halv time, og man ville derefter spise videre, dog uden suppe. Jeg var flygtet ud i pantryet, og kunne slet ikke sige noget, men var meget ulykkelig over hvad der var sket. Hovmesteren skulle til at skælde ud, men i det samme kom kaptajnen derud, og sagde. - De skal ikke skælde ud på drengen, han gjorde sit bedste, men jeg ser gerne vi forsætter middagen når jeg har skiftet uniform. Middagen forsatte som kaptajnen havde sagt. Dog uden suppe, som maven ikke fik gavn af, det blev en fryd for øjet i stedet.

Efter middagen skulle der vaskes op, og ryddes af vejen. Når dette var overstået, var der fri til der skulle dækkes op til kaffe om eftermiddagen. Til aften skulle der rettes pålægsbakker an til besætningen ude under bakken, og selvfølgelig skulle der også dækkes op i messe og salon. Her skulle jeg hjælpe hovmesteren, som selv stod for dette arbejde. Bakkerne til den menige besætning blev hentet af dæksdrengen. Han stod for serveringen i mandskabsmessen, som lå ude under bakken forrest i skibet.

Det kunne til tider være en besværlig affære at få maden frem til mandskabsmessen. Her skulle dæksdrengen over dækket med madspande og bakker, og i dårlig vejr kunne det være en besværlig balancegang.

Dog var der en vej gennem skibets laboratorium og ud i stuverummet, herfra var der en lem ind til mandskabsmessen. Men der skulle være meget dårlig vejr før denne vej blev valgt, fordi her skulle man gennem flere rum, og op og ned af trapper. Den varme mad til mandskabsmessen blev hentet i kabyssen. Maden blev øst op i nogle madspande, som var inddelt i tre forskellige afdelinger, således de forskellige retter kunne holdes adskilte. Ude i messen blev det så rette an af dæksdrengen. På et senere togt kom jeg selv til at stå for denne tjans.

Aftensmaden i salonen bestod af forskellige slags pålæg, sild og anden fisk, samt et par lune retter. Alt blev arrangeret på fade og i skåle, og jeg syntes der var en farlig masse opvask bagefter. Her var hovmesteren dog meget tit behjælpelig, han skulle jo også rigge fadene af, så han gav tit en hånd med. Når dette var overstået, var der som regel nogle der skulle have lidt af de varer, som hovmesteren solgte. Det kunne være øl, vand, chokolade, men også andre fornødenheder som sæbe, tandpasta og lignende. De der skulle handle, havde i løbet af dagen afleveret en bon på

hvad de skulle have. Det var nu mit job, at bringe disse varer rundt til de forskellige. Det var ikke så tosset en tjans, som regel fik jeg et stykke chokolade eller en sodavand for dette ekstra arbejde.

Det kunne tit blive ret sent før jeg havde fri, men det lagde jeg sjældent mærke til. Når jeg havde fri gik jeg tit ned i laboratoriet hvis der var nogen af biologerne som arbejdede.

Jeg var meget interesseret i deres arbejde, og fik tit lov til at følge med i deres arbejde. Ellers var der ikke så meget man kunne lave i fritiden. Jeg gik også tit op på broen, hvis vi ikke lige var ved at lave noget videnskabeligt, men bare sejlede, fik jeg tit lov til at styre skibet.

På Atlanterhavet, mellem Azorerne og Bermuda, arbejdede biologerne med forskellige opgaver. Der blev fisket efter plankton, og det foregik med et meget fintmasket net, som kaldes et stramaj net. Det bestod af en jernring, hvorpå selve nettet var syet på. Der blev nu firet en wire ud, med en vægt til at tynde nettet ned med. På denne wire kunne der fastgøres flere net af gangen, således de fiskede i forskellige dybder.

Der blev også foretaget en hel del vandprøver fra forskellige dybder. Det foregik med et apparat, som blev sænket ned i en bestemt dybde. Når apparatet var i den rigtige dybde, blev et lod påsat wiren. Når dette lod nåede ned til apparatet for enden af wiren, udløste det en låseanordning, der lukkede for vandbeholderen. Når det hele så blev trukket op med spillet, indeholdt apparatet vand fra den dybde, hvor det var blevet udløst.

Vi så flere gange store hvaler, og en enkelt gang hvor vi lå stille, kom en stor pukkelhval meget tæt på skibet.

Næste ophold på togtet, var Bermuda, en lille øgruppe i Atlanterhavet. Bermuda er en gruppe på omkring 150 mindre koraløer, og koralskær i det vestlige Atlanterhav omkring 1100 km. øst for Cape Hatteras i North Carolina. Hovedstaden hedder Hamilton, og havnen vi besøgte hedder St. George's Harbour, og ligger på østkysten af hovedøen.

Her var meget at se på, og det blev da også til at par ture i land. Jeg var alene på en tur til øens største by, Hamilton, det var en stor oplevelse.

Der var mange turister, og i havnen var der fyldt op med store krydstogt skibe. På samme tur var jeg ude i en slags naturpark. Her var der store havskildpadder, og en stor sø med hajer og andre rovfisk. Her kunne man stå på broerne, og fodre fiskene med foder der kunne købes på stedet.

Efter opholdet på Bermuda, sejlede vi igen ud i Sargassohavet. Sargassohavet er et meget stort havområde i Atlanterhavet, mellem 20° - 40° nordlig bredde, samt mellem 35° - 65° vestlig længde. Så Bermuda ligger i Sargassohavet.

I Sargassohavet samles der store mængder af tang, kaldet sargassotang. Denne tangforekomst kan til tider ligne små øer, og brede sig over meget store områder. Tangen er ikke til fare for skibsfarten, men små sejlbåde kan godt få problemer, hvis de bliver fanget af en større forekomst. Sargassohavet er yngleplads for den europæiske ål, som netop var hovedformålet med **Danas** togt herud.

En del af Sargassohavet bærer også navnet Bermuda- trekanten. Bermuda-trekanten strækker sig fra Bermuda til Florida og Puerto Rico. Et stort antal skibe og fly er i tidens løb sporløst forsvundet i dette område, uden der kan gives nogen fornuftig årsag hertil. Der har været utallige teorier og gisninger om årsagen, men det er forsat et uopklaret mysterium. Der er også i tidens løb skrevet mange bøger om emnet, uden man er kommet mysteriet nærmere.

I Bermuda - trekanten dannes der også strømhvirvler og cykloner, hvis årsag ikke kendes. Der forskes forsat i disse årsager, uden man er kommet til noget egentligt resultat.

Vores ophold i Bermuda-trekanten forløb dog uden nogen dramatik i første omgang. Biologerne udførte deres undersøgelser, og deres resultater ved jeg ikke meget om. Den anden messedreng ombord, Niels, og jeg havde ingen problemer med at få tiden til at gå.

Udover vores arbejde, havde vi meget at se til i vores sparsomme fritid. Når biologerne arbejdede, lå skibet tit stille. Det var når der skulle tages vandprøver og lignende. Så var der rig lejlighed til at studere, hvad der var af fiskeliv i overfladen.

Især når vi lå stille om aftenen, og det var mørkt, så var der et vældigt liv at studere. Os drenge fik så lov at rigge en lampe op, således at den lyste lige i overfladen. Nu kom der både små blæksprutter, flyvefisk og mange andre farvestrålende fisk, som blev tiltrukket af lyset. Vi fangede mange forskellige fisk. Det gjorde vi ved, at en af os havde en line med lidt madding på, den anden stod parat med et net på en lang stang. Det var især blæksprutter vi fangede på denne måde, men også flyvefisk var nemme at fange med nettet.

Hvis vi lå inde i et tangbælte, var der ekstra meget liv. Der gemte sig rigtig mange fisk i tangen, så det var bare med at hive en masse tang ind på dækket. Når vi rystede tangen over en balje, kom der mange spændende ting til syne. Så på disse aftener kom vi tit rigtig sent til køjs, og kunne godt være lidt trætte om morgenen, men det var en spændende tid.

Om dagen var der ikke så meget at kigge på, men også her blev der fisket lystigt når vi lå stille. Da blev der fanget sejlfisk, barracudaer, dolphins (på dansk kaldet guldmakrel). Det skete også der var en haj der bed på krogen, men det lykkedes nu aldrig at få en haj op ombord. De løb som regel med maddingen, og en god bid af linen også.

Næste stop på turen var de vestindiske øer. Disse øer var tidligere danske besiddelser, men blev solgt til USA i 1917. Øerne består af St. Croix, St. Thomas og St. John.

De indgår i, og omfatter to tredjedele af Jomfru-øgruppen i De små Antiller, og ligger mellem Anegada-passagen i øst og Puerto Rico i vest. Her besøgte vi St. Thomas, og der var stadig mange minder fra tiden, da disse øer tilhørte Danmark.

I Charlotte Amalia, byen på St. Thomas, havde mange af gaderne stadig gamle danske navne. Jeg syntes det var meget spændende, at gå rundt i de gamle gader. Der var også mange gamle bygninger, og i det gamle fort var der et spændende museum.

Vi blev godt modtaget i byen, og der var flere receptioner ombord. Havnen er en naturhavn, og der er en ret stor marina. Her blev der arrangeret fest for os, og hele besætningen fik rigtig festet. Der blev også tid til en tur på stranden, og flere udflugter blev arrangeret. Så da vi sejlede igen, var det med mange nye og gode oplevelser.

Under opholdet på St. Thomas, blev en del af videnskabsfolkene udskiftet. Der var en del udlændinge ibland dem, og jeg havde mange sjove oplevelser med dem. Her vil jeg fortælle om en af disse oplevelser.

Når videnskabsfolkene efter en periode ombord skulle rejse hjem, var det kutyme at give en drikkeskilling til salondrengen. Jeg fik som regel denne drikkeskilling samtidig med de sagde farvel, og det varierede en hel del, hvor meget der faldt af.

På St. Thomas, var der en svensk biolog der skulle rejse. Under togtet havde jeg gjort alle nogle småtjenester med forskellige former for opvarmning. Det kunne være at bringe dem varer, som de købte hos hovmesteren. Eller hvis de var f.eks. søsyge, at gøre ekstra rent i deres kahytter. Den

omtalte svensker havde netop været meget søsyg under togtet, og jeg havde derfor haft meget ekstra arbejde på grund af ham.

Den dag de alle skulle rejse, havde jeg scoret en ikke ubetydelig skilling i drikkepenge, men svenskeren sagde bare farvel, og det meget kort.

Han havde set de andre give en skilling, men det reagerede han ikke på. Jeg var skuffet, og brokkede mig til hovmesteren, som sagde - at de jo ikke nødvendigvis skulle give drikkepenge, men han syntes nu nok den nærige svensker var for meget.

Jeg gik nu i gang med at gøre rent i de kahytter, hvor der skulle flytte nye folk ind. Den sidste kahyt jeg tog, var netop den hvor svenskeren havde boet. Og stor var min overraskelse, da jeg skulle gøre servanten ren.

Heri lå der en kuvert, og da jeg åbnede den var der et pænt kort med en hilsen, og der lå tre hundrede kroner indeni. Da blev jeg glad, og ærgrede mig over jeg havde omtalt ham så negativ overfor hovmesteren. Jeg havde aldrig før, eller siden, fået et så stort beløb i drikkepenge. Det var mere end jeg havde fået af de andre tilsammen, og jeg var meget glad for denne påskyndelse.

Efter det dejlige ophold på St. Thomas, gik rejsen igen ud i Bermuda trekanten, hvor der var nye opgaver for biologerne.

På denne del af rejsen skete der en meget kedelig hændelse ombord. Poulsen, vores telegrafist og fiskemester døde. En aften følte han sig lidt utilpas, og vil gå ned i sin kahyt for at hvile sig lidt. Nogen tid efter fandt styrmanden ham død. Jeg husker ikke om det var en blodprop, eller et hjertestop. Men det var en meget trist oplevelse, og berørte os alle ombord meget.

Næste morgen kaldte kaptajn Fjelde os alle sammen, og gav os den triste meddelelse. Alt videre arbejde blev indstillet, og kursen sat mod Bermuda.

Jeg er ikke sikker, men jeg mener der var omkring tre døgn sejlads til St. George's Harbour. Efter at Poulsen var blevet gjort i stand, blev han pakket i tæpper og plastik, og blev placeret i skibets kølerum.

Nils, den anden messedreng, og jeg selv var lidt bange for at han skulle ligge der, for vi havde kahyt lige oven over proviant og kølerum. Vi var ikke meget for at gå til køjs om aftenen, og når vi endelig skulle til at sove, kunne vi ikke lade være med at ligge og småsnakke om det.

Det var nogle triste dage, inden vi kom til St. George's Harbour, der var meget stille ombord. Men vi kom over det, og efter et kort ophold, hvor der blev holdt en højtidelighed for Poulsen, fortsatte vi igen på rejsen.

Livet ombord fortsatte sin vante gang, videnskaben passede deres, og ligeså gjorde vi andre. Efter nogen tid lettede den triste stemning, og humøret vendte tilbage. Der blev igen lavet spas og sjov, da der ikke var anden form for underholdning, end den vi selv kunne finde på.

Nils og jeg havde fundet en, måske lidt onskabsfuld måde, at lave sjov på. Når vi havde fanget en del småfisk, bundt vi den sammen med elastikker. Sådant et bundt fisk smed vi ud til mågerne, og jeg kan love for der blev opvisning i luftakrobatik, når en seks syv måger hver havde slugt en fisk, som var bundet sammen med elastikker.

Men de voksne ombord kunne nu også godt skeje lidt ud til tider. En dag havde vi fanget en blæksprutte, og kokken og en af de andre indgik et væddemål, som gik ud på følgende.

Kokken skulle trække sine shorts ned, og blæksprutten skulle placeres på han bare bag. For at han kunne vinde væddemålet, skulle den suge sig fast, og blive siddende mens der blev taget et billede af situationen. Kokken vandt væddemålet, og det var et kostelig syn.

En anden gang havde et par af videnskabsfolkene og bådsen stået på agterdækket, og holdt lidt sjov. Der blev holdt aktion over bådsen shorts. Problemet var bare, at han kun havde shorts på, og ikke andet. Men shortsene blev solgt, og bådsen skulle nu gå nøgen gennem hele skibet. Vi havde en kvindelig biolog med på denne del af turen, hendes mand var også med. Da bådsen nu vandre nok så frejdig forud kommer damen ned fra båddækket, uden at bådsen opdagede det, og han kunne ikke nå at gemme sig.

Jeg tror nu ikke hun tog sig noget særligt af det, men det kom kaptajn Fjelde for øre, og det var ikke så godt. Bådsen måtte nu stille til skideballe hos kaptajnen, som mente at det var en uanstændig optræden. Det var måske ikke så slemt. Men alle vi andre havde nu noget at drille bådsen med i flere dage, og det var sikkert værre end den skideballe han havde fået.

Vi fangede nogle pindsvinefisk, en kuglerund fisk, der når den skulle forsvare sig, pustede sig op ligesom et pindsvin. Biologerne viste os, hvordan man kunne få en fin souvenir ud af sådan en fisk. Den blev lagt i formalin, hvorefter man tog indmaden ud, ligeledes skrabe kødet ud af flere omgange. Til sidst var der kun skindet tilbage.

Nu kom man en ballon i skindet, pustede den op, og tørrede den. Til sidst blev den lakeret, og var vældig fin med strittende pigge og det hele. I det hele taget var der mange spændende fisk at se hver gang der blev fisket. Vi havde et lille akvarium ombord, og biologerne prøvede at holde liv i nogle af de fisk vi fangede. På et tidspunkt fangede vi nogle meget små klumpfisk, og så vidt jeg husker havde vi dem med hjem i akvariet.

Der blev også lavet bundprøver på meget store dybder. Hvad resultaterne af disse prøver blev, ved jeg ikke, men sjovt så det ud når prøverne kom op. Så sad biologerne med vandslangen, og var smurt ind i mudder. Det lignede små børn i en børnehave, men det var selvfølgelig meget seriøst.

En aften havde vi fået sådan en bundprøve op. På en lille sten sad der to små mikroskopiske dyr eller larver. Der var åbenbart noget af en sensation de der havde fået op. Hele besætningen var nede i laboratoriet på skift, for i mikroskop at beundre de to blege havdyr.

Vi havde flere gange prøvet på at fange en havskildpadde, men det var ikke lykkedes. Der blev lavet mange forskellige snedige indretninger for at fange en sådan. Til sidst opgav vi. Men så en dag vi havde planktonnettet ude lykkedes det, helt utilsigtet. Under indhivningen af nettet gik der et meget fint eksemplar af en havskildpadde i.

Der blev lavet en kasse til padden, med nogle sække i den ene ende, og vand så den kunne holde sig våd. Den blev hurtig hele skibets kæledægge, og den så ud til at trives ombord.

De første dage var den meget stille, men efter nogen tid kunne vi fodre den med salatblade, og den fik skam også motion ved at kravle lidt rundt på dækket.

Jeg tilbragte meget tid sammen med den, og det blev hurtig mit job at fodre og motionere den. Da vi kom hjem, kom den ud på Danmarks Akvarium, sammen med de andre fisk vi havde i levende live ombord.

Det sidste stop på rejsen var igen Ponta Delgada på Azorerne. Her blev der nogle dages ophold, og der blev arrangeret ture rundt på øen. Det syntes jeg var meget spændende.

Vi så de varme svovlkilder, og andre af øens seværdigheder. Vi var også på besøg på en stor ananas plantage, og jeg blev meget forbavset over at se hvordan en ananas voksede. Jeg troede de

voksende på træer, og ikke som tilfældet er, på jorden ligesom kål. På plantagen lavede man også en likør af ananas, og der var smagsprøver til os.

Jeg turde dog ikke smage, da hovmesteren var med. Jeg købte en ananas, en hel grøn ananas, som blev pakket i en fin trækasse med træuld, så den kunne holde sig til jeg kom hjem. Det var en fin souvenir, og hjemme havde familien aldrig set sådan en. På havnen var der også flere gange souvenirhandlende ombord, så der blev handlet der også. En del af biologerne og videnskabsfolkene gik i land på Azorerne, så der var ikke så mange ombord da vi sejlede det sidste stræk hjem til Danmark. Der blev heller ikke lavet ret meget biologisk arbejde på denne del af rejsen, så turen hjem gik ret hurtigt.

Den dag vi ankom til Tuborg havn, var der stor modtagelse på havnen. Der kom en del journalister og fotografer. Der var reception ombord med fiskeriministeren og andre fine folk.

Her fik jeg min debut som tjener for det finere borgerskab. Jeg blev udstyret med en af hovmesterens fine hvide jakker. Den passede naturligvis ikke, men ved hjælp af et snedigt knappearrangement, lykkedes det at få det til at se nogenlunde ud.

Der gik jeg så, og så meget højtidelig ud, serverede drinks og mad for de fine mennesker, mon ikke man var lidt stolt. Jeg husker fiskeriminister Risgaard Knudsen og en departementschef, kommenterede den meget høflige unge mand overfor kaptajn Fjelde. Da kunne jeg nu være krøbet i et musehul, men var da ligegodt temmelig stolt.

Efter nogle dages afrigning af skibet, blev jeg afmønstret den 11. maj 1966, og kunne tage hjem til Frederikshavn for at holde ferie, indtil jeg skulle med på Grønlandstogtet senere på året.

Mens jeg var hjemme på ferie, blev der lavet en artikel i den lokale avis, Frederikshavns Avis.

17-aarig med havets uro i sine årer.

Poul Erik Larsen, Frederikshavn, hjemme igen efter Dana-togt og aalejagt i venten på sommerens Grønlands-færd.

- Den sidste måned, før vi kom hjem fra Dana's åletogt i Sargassohavet, snakkede vi meget om, hvornår vi var hjemme. Til sidst snakkede vi kun om at komme hjem, væddede om, hvornår vi rundede Skagen o.l.

Og nu? Ja, nu venter jeg kun på at komme ud med "Dana" igen på sommertogt til Grønland.

- Selvfølgelig er det rart at komme hjem. Men efter tre dage begyndte jeg at kede mig. Hvad skal man lave, når man holder fri? Ligge på sofaen og læse.

- Jeg kan selvfølgelig også gå på havnen, hvor jeg kender næsten alle fiskerne. Og snakke med mine skolekammerater, og være hos familien.

Der er en måned til "Dana" skal på togt til Grønland. Jeg rejser nok til København en uge før for at hjælpe med klargøringen.

Ordene er et koncentrat af, hvad den 17-aarige frederikshavnerdreng Poul Erik Larsen, har fortalt AVISEN om tiden mellem to togter med havundersøgelsesskibet Dana. Som en rigtig sømand har han fået havets uro i årerne, en uro efter at se noget ske omkring sig.

Spørg ham så om Dana-togtet til Sargassohavet, det fra beretningen om Columbus så berømte tanghav, om den forgæves jagt på at afsløre aalens eventyrlige vandringer fra Sargassohavet til Nordeuropas floder og dynd og hjem igen til den vilde parringsleg inden døden, om blækspruttemad og landgang på dollarmillionærernes paradis Bermuda eller ananas-plukkeri på Azorerne, se da er han hjemme igen, og da svarer han gerne. Helst også ved at vise sin 8 mm farvesmalfilm om rejsen.

Små blæksprutter er lækker mad, når de steges i olie og tilberedes rigtigt.

- Men den kendte kokken ikke, så de blæksprutter vi fik serveret smagte, der har ligget tre uger på havnen. Derfor længtes jeg en gang kogt torsk og rigtige rødspætter hjemme i Frederikshavn.

Blæksprutterne fangede vi om natten, fangede dem i projektørkegler. Så lå de ganske stille i havoverfladen. Som madding brugte vi halve sild. Blæksprutten tog maddingen med sine fangarme, førte silden til sit papegøjenæb af en mund – og kunne ikke slippe igen lige med det samme. Så var det bare om at hale linen ind og få et net under blæksprutten, inden den nåede at slippe sit tag.

Mærkelige er de. Vi lagde dem i baljer med en slat vand. Så lå de der og sprøjtede vand ud af fangarmene. Det er den måde de bevæger sig i havet. En matros, der fascineret betragtede dem, røg omkuld af skræk, da han pludselig blev ramt af en vandstråle fra en blækspruttearm.

Der er ikke "blæk" i vandsprøjtet. "Blækket" er en sort, ildelugtende væske, som blæksprutten omgiver sig med, når den er i fare. F.eks. for lækkersultne hvaler.

- Jeg har aldrig fået set så meget på en tur, som med "Dana" til Sargassohavet. Ganske vist var vi kun i havn seks gange, mens vi, da jeg sejlede i coasterfart fra Frankrig til Nordnorge, højest var i søen fem dage ad gangen.

Messedreng for videnskabsmændene var jeg. Fine forhold. Slet ikke som på en anden coaster, hvor jeg tidligere var med. Skipper var ung, bare 24 år. Han gav os ugens spiritusration, en flaske brændevin og en karton øl.

I Helsingfors ville jeg og en kammerat afmønstre. Ikke tale om sagde skipper. Så var det altså kammeraten i fuldskab stak ham en skalle. Sagen blev meldt til konsulatet, som intet ville have med den at gøre, da de hørte, hvor vi havde sprutten fra.

Siden afmønstrede jeg i Kielerkanalen. Det er ikke noget at blive ved at sejle med sådan et skib. Før eller siden bliver der rigtig ballade.

Selvfølgelig kunne der også være slagsmål på "Dana". Men det var mere i det stille. Mere uskyldigt. Det var også voksne mennesker der var ombord. På coasterne var vi alle sammen unge fyre på omkring de 16.

- Jeg glæder mig til det nye "Dana"-togt. Da er jeg med som jungmand. Bagefter skal jeg nok på sømandsskole. Og så måske med skoleskibet "Danmark". Nej, jeg kunne ikke tænke mig at gå i land. Lige fra lille har jeg drømt om at komme til søs.

- Ja, du bliver som din onkel, falder mormor Elna Frænde ind i samtalen. Han drømte også altid om at komme til søs. Og der er han endnu. Det bliver han ved med. heller ikke han har ro på sig, når han er hjemme.

Derfor var det naturligt, at Poul Erik Larsen stod på fiskeri, da han som 14årig forlod skolen. Søsyg de første otte dage. siden tre måneder i land i en forretning i Frederikshavn. "Dana's" sildetogt i Nordsøen, to gange coasterfart, med "Dana" i Sargassohavet og nu igen "Dana"-togt inden den obligatoriske sømandsskole.

Man var vel lidt stolt over ligefrem at komme i avisen. Og selv om journalisten måske havde smurt lidt tykt på, så var kammeraterne på havnen nu ikke så lidt imponerede. Og det gav da også lidt bonus hos pigerne i byen.

Min sidste tur med **Dana** blev ca. 3½ måned, hvor vi var på Grønland en stor del af tiden. På dette togt var jeg med som ungmand, og arbejdede på dækket. Vi sejlede fra Tuborg havn i slutningen af juni 1966, og sejlede til Reykjavik på Island. Her skulle vi have biologer og videnskabsfolk ombord, og der blev tid til en dejlig heldagstur rundt på øen.

Her er en fantastisk natur og jeg var meget betaget af hvad vi så. Turen gik til Thingvalla sletten, som i gamle dage var samlingssted for de Islandske høvdinge. Vi var også ude ved de varme kilder, geysir, som med mellemrum sender kogende vand mange meter i vejret. Vi så Gullfoss, som er et stort vandfald, dog ikke det største på Island.

Efter opholdet i Reykjavik, gik turen videre til Grønland. Her havde vi flere forskellige opgaver, bl.a. skulle vi fange og mærke torsk, det samme med laks. Vi var ude på de store rejefelter og lave videnskabelige opgaver, det var en meget spændende tid.

Første by vi besøgte, var Godthåb, som nu hedder Nuuk. Længere nordpå besøgte vi Holsteinsborg, og på tilbageturen var vi i Færingehavn, lidt syd for Godthåb.

Også på denne tur blev der tid til at se noget af landet, og det er noget jeg altid vil huske på med stor glæde. Den grønlandske natur er helt enestående, og det er svært at beskrive den.

Mens vi lå i Godthåb, skulle der arrangeres en tur ind i bunden af fjorden. Et par af biologerne skulle ind og lave noget arbejde med at mærke laks. Skibets store motorredningsbåd skulle bruges til denne tur. Den kunne rigges til med et overdække af plastikpressending, så der var læ under sejladserne. Vi havde så telt og soveposer med til at overnatte i.

Vi drog af sted fem mand, og var væk i tre dage. Vi havde to små garn med, og da vi kom til pladsen hvor der skulle fiskes, har jeg aldrig set så mange laks. Fjorden var ikke ret bred på dette sted, og vi kunne knap nok nå at strække garnene, før de var fulde af fisk. Der blev så sorteret dem fra der skulle mærkes. De blev målt og vejret. Et lille mærke blev sat fast i gatfinnen, og de blev igen sluppet løs. Herinde i fjorden var der en gammel boplads, her mødte vi nogle grønlandere, som også var på tur.

Det var meget spændende at høre hvad de kunne berette om den gamle boplads. Vi havde en hyggelig overnatning sammen med dem, men da der var lyst det meste af natten, blev det ikke til meget søvn. Senere var vi på vandring oppe i fjeldet. Det var meget spændende, men der var utrolige mængder af store blodtørstige myg, det tog lidt af fornøjelsen.

Men også på havet var der meget at se på. Vi så tit store hvaler, store flokke af grindehvaler. Isbjergene var noget helt for sig selv. De kunne være kæmpestore, og var meget flotte.

På et tidspunkt var vi nede og runde Kap Farvel, og kom et lille stykke op på østkysten af Grønland. Her kom vi helt ind til kanten af den faste is, som dækker det meste af østkysten.

På rejsen tilbage til Danmark, passerede vi tæt forbi øen Surtsey, denne ø var opstået af en undersøisk vulkan i 1963. Der var stadig udbrud at se da vi var der.

En anden oplevelse vi havde, var på slutningen af rejsen. Der skulle tages nogle vandprøver i Kattegat, inden vi vendte hjem til Tuborg havn.

Den 6. september 1966, lå vi underdrejet ikke langt fra Vinga fyr ved indsejlingen til skærgården ud for Gøteborg. Vejret var ret slemt med vestlig kuling, og vi kunne ikke arbejde.

Lige før middag, modtog vi et sos fra færgen **Skagerrak**, som sejlede mellem Kristiansand i Norge, og Hirtshals. Nødmeldingen lød på, at skibet tog vand ind over vogndækket. Positionen var 28 sømil stik vest for Hirtshals.

Kaptajn Fjelde satte straks kursen mod Skagen, men vi kom kun meget langsomt frem i det dårlige vejr. Vi kunne ikke gøre noget, men blev ved med at sejle mod Skagen indtil redningsaktionen blev afblæst i løbet af aftenen, hvor færgen sank ud for Lønstrup strand. Herefter sejlede vi til Frederikshavn, da vinden yderlig tiltog til storm.

Der findes en bog om **Skagerraks** forlis og den fantastiske redningsaktion, der blev iværksat. Bogen er skrevet af forfatteren Ove von Bornemann, og hedder "Storm over Skagerrak".

Fra denne bog har jeg følgende oplysninger:

Skagerrak afsejlede fra Kristiansand kl. 0545, den 6. september 1966. Der var 97 passagerer ombord. Efter fem timers sejlads, ca. kl. 1100, havde færgen kun tilbagelagt to tredjedele af turen til Hirtshals. Vejrmedlingen lød på vest 8, som antagelig ville aftage i løbet af dagen.

Kl. 11:21 udsender **Skagerrak** SOS. Der bliver hurtigt sat en stor redningsaktion i gang. Heri deltager helikoptere, samt flere handelsskibe og orlogsfartøjer fra både Danmark og Tyskland. Også fra Hirtshals deltager der en flåde på 13 større fiskekuttere. Det lykkedes at redde alle i land fra færgen, som synker om aftenen ca. 5 sømil fra Lønstrup strand, efter at være drevet ca. 20 sømil.

Efter et kortere ophold i Frederikshavn, fortsatte vi det sidste arbejde, og senere sejlede vi til Tuborg havn. Her blev skibet rigget af, og jeg afmønstrede sidste gang fra **Dana** den 3. oktober 1966, mange gode oplevelser rigere.